

Sygn. akt IV KK 207/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk (przewodniczący)

SSN Antoni Bojańczyk

SSN Marek Siwek (sprawozdawca)

w sprawie **D. S.**

skazanego z art. 209 § 1 a k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

na posiedzeniu w dniu 5 października 2021 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego

od wyroku Sądu Rejonowego w R.

z dnia 14 lipca 2020 r., sygn. akt III K (...)

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Rejonowemu w R. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

D. S. został oskarżony o popełnienie dwóch czynów nie wyczerpujących znamiona z art. 209 § 1a k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. Sąd Rejonowy w R. wyrokiem z 14 lipca 2020 r., sygn. akt III K (...) uznał tego oskarżonego „za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 209 § 1a k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.” i za ten czyn wymierzył mu karę 1 roku i 4

miesiący pozbawienia wolności (pkt 1). Orzeczeniem tym rozstrzygnięto jednocześnie o kosztach sądowych (pkt 2).

Wyrok Sadu I instancji nie został zaskarżony przez strony i uprawomocnił się 22 lipca 2020 r. (k. 167).

Kasację od tego orzeczenia, na niekorzyść D.S., złożył Prokurator Generalny, który zaskarżając go w całości zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., polegające na zaniechaniu dokładnego określenia przypisanego oskarżonemu czynu z art. 209 § 1a k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. poprzez brak wskazania, który z dwóch zarzucanych oskarżonemu czynów o tożsamej kwalifikacji prawnej z art. 209 § 1a k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. został mu przypisany, co stanowi naruszenie wewnętrznej konstrukcji wyroku skazującego i czyni zapadłe orzeczenie nieczytelnym oraz niemożliwym do wykonania.

Wskazując na powyższy zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w R. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest oczywiście zasadna.

Zgodzić należy się z jej autorem, że w przedmiotowej sprawie doszło do rażącej obrazu przepisu prawa procesowego wskazanego w *petitum* kasacji. W treści art. 413 k.p.k. zawarto bowiem wszystkie niezbędne elementy wyroku, zaś w jego § 2 kwalifikatory wyroku skazującego. Nie ma zatem wątpliwości, że wyrok skazujący powinien w sentencji zawierać, m.in. dokładne określenie przypisanego oskarżonemu czynu oraz kwalifikację prawną (art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k.). Oczywiście jest, że w sytuacji, kiedy oskarżonemu zarzucono popełnienie większej ilości czynów, wymóg określenia każdego z czynów przypisanych (o ile względem liczby czynów przypisanych wobec zarzucanych sąd nie dokona zmian) odnosi się do takiej liczby czynów, jaka wynika z postawionych w akcie oskarżenia zarzutów.

Analiza zaskarżonego kasacją wyroku prowadzi natomiast do wniosku, że orzeczenie to nie spełnia powołanego wyżej wymogu. Sąd Rejonowy w R. rozstrzygając bowiem o odpowiedzialności karanej D. S. za dwa zarzucone mu

występki z art. 209 § 1 a k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., prawidłowo wskazane i opisane w pkt. I i II komparycji wyroku – wbrew regułom wynikającym z art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. – uznał oskarżonego za winnego popełnienia jednego czynu z art. 209 § 1a k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i wymierzył mu za ten czyn jedną karę, nie precyzując tym zarazem, do którego z dwóch zarzucanych D. S. czynów rozstrzygnięcie to odnosi się. Nie ma zatem wątpliwości, że omawiane rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w sposób oczywisty i rażąco narusza ustawową konstrukcję wyroku skazującego, jest przez to nieczytelne, skoro nie wynika z niego, do którego z czynów zarzucanych odnosi się skazanie, a w konsekwencji uniemożliwia jego prawidłowe wykonanie – nie wiadomo bowiem, z jakim przestępstwem należy wiązać orzeczoną wobec skazanego karę. Powyższe uchybienie uniemożliwia nadto ocenę, co do którego z zarzucanych oskarżonemu czynów Sąd Rejonowy w ogóle rozstrzygnął, a co do którego nie.

Wskazane uchybienie miało niewątpliwie rażący i istotny wpływ na treść zapadłego orzeczenia, zatem musiało skutkować jego uchyleniem w postępowaniu kasacyjnym i skierowaniem sprawy do jej ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy w R.. Sąd ten rozpoznając sprawę ponownie rozstrzygnie ją, unikając wskazanego wyżej uchybienia.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.